

Posudek oponenta bakalářské práce Renaty Mikšové: VOLNOČASOVÉ AKTIVITY KONANÉ POD ZÁŠTITOU MĚSTSKÉ KNIHOVNY SOBĚSLAV

Bakalářská práce Renaty Mikšové je zpracována se zjevným osobním zaujetím, což se projevuje pečlivostí formální i grafickou, ale také jazykovou a stylistickou kultivovaností. Metodicky a koncepčně jde o standardní bakalářskou práci s jasným vymezením, které přesně odpovídá studovanému oboru. Také prvotní pokus o výzkum je víceméně dobře zvládnutý. Autorka vychází z dostatečného množství relevantních zdrojů, práce má jasnou a přehlednou strukturu. Jako oponent se tedy omezím jen na několik málo připomínek, podnětů nebo otázek.

- Jistou slabinu práce vidím v tom, že autorka vychází z velkého množství oficiálních internetových zdrojů jednotlivých institucí, projektů a iniciativ, proto je v práci poměrně hodně obecně platných, ale v zásadě nicneříkajících, neproblematizovaných tvrzení a prohlášení, z nichž autorka na několika místech vyloženě zbytečně cituje. Například je otázka, proč informaci „*Městská knihovna v Soběslavi je veřejnou univerzální knihovnou. Předmětem její činnosti je poskytování veřejných knihovnických a informačních služeb*“ (s. 18) uvádět v přímé citaci. Citace by měly být vyhrazené zajímavě, výstižně, nebo naopak sporně formulovaných názorům, myšlenkám a souvislostem.
- Vzhledem k tomu, že v praktické části práce se autorka věnuje aktivitám soběslavské knihovny, je otázka, proč se v kapitolách č. 3 a 4 („Podpora čtenářství“ a „Akce na podporu čtenářství“) nevěnuje blíže jihočeskému regionu. Například v souvislosti s knižními festivaly a veletrhy chybí jakákoli zmínka o tábořském Mezinárodním festivalu malých nakladatelů Tabook, který si během pěti ročníků získal značné renomé a který nabízí řadu akcí zacílených i na dětského čtenáře. Také pravidelný českobudějovický Festival živé literatury („Literatura žije“) má význam přesahující hranice regionu.
- Když autorka píše, že kořeny soběslavské knihovny spadají do 20. století, je škoda, že si není vědoma podstatně staršího historického odkazu. Na přelomu 16. a 17. století byla rožmberská Soběslav na hospodářském vzestupu a díky své latinské škole se stala i jedním z významných center vzdělanosti (viz např. Miroslav Novotný: *Dějiny vyššího školství a vzdělanosti na jihu Čech*, 2006). Petr Vok z Rožmberka ve své závěti z roku 1610 projevil vůli založit v Soběslavi gymnázium, kam měla být převezena i bohatá rožmberská knihovna z Třeboně. I když k tomu nakonec nedošlo (gymnázium se nakonec nepodařilo dosáhnout zamýšleného rozvoje a vlivu), jde o dědictví, na které lze přinejmenším symbolicky stále navazovat.
- Autorka bohužel opomíjí, že architektonická revitalizace soběslavského hradu na knihovnu z roku 2010 získala několik významných ocenění, mezi nimi i prestižní mezinárodní cenu Grand Prix architektů. V této souvislosti bych se rád zeptal, jestli a nakolik je flexibilní architektura prostoru využívána k akcím, které by byly pro soběslavskou knihovnu nějakým způsobem jedinečné a originální, umožněné právě syntézou pozůstatků původního hradu s moderní architekturou. Umožňuje specifický prostor a genius loci soběslavské knihovny nějaké netradiční využití pro volnočasové aktivity?
- Praktická (výzkumná) část práce je zpracována dobře, poněkud však překvapí nízký počet respondentů (17 vyplněných dotazníků z 25). Je otázka, jestli lze zjištěním přisuzovat tak obecně platnou výpovědní hodnotu, kterou jim autorka přisuzuje (s. 39-40). Přesto lze zjištění pokládat za podnětná a pro rozvoj knihovny využitelná. Připojený rozhovor s ředitelskou knihovnou a její konfrontaci s výsledky považuji za velmi dobrý nápad.
- Jazyková úroveň práce je kultivovaná, překvapí snad jen školácká chyba „Severské země“ (s. 13). Přesto i tady nacházím velmi běžnou a typickou chybu většiny závěrečných prací (která se nicméně běžně vyskytuje i v českých médiích), totiž nerozlišování politického a geografického názvu země. Pokud tedy autorka hovoří správně o Německu, Rakousku, Slovensku, Polsku či Slovinsku (a nikoli o Spolkové republice Německo, Rakouské republice či Republice Slovinsko...), je otázka, proč na téže straně (s. 14) lpí na politickém názvu Česká republika a nepoužívá oficiální zeměpisný název Česko (zahrnující Čechy, Moravu a

Slezsko v jejich historické kontinuitě nezávislé na politickém zřízení). Pokud se domnívá, že jde o pojem nesprávný, nespisovný nebo dokonce o ošklivý, doporučuji např. on-line přístupnou publikaci lingvistky Libuše Čižmárové *Jak se jmenuje naše vlast* (Academia, 2016). Zkrátka, v nepolitických souvislostech se používají krátké, zeměpisné názvy.

I přes tyto výtky se domnívám, že bakalářská práce Renaty Mikšové je velmi zdařilá, doporučuji ji k obhájení a navrhuji známku **v ý b o r n ě**.

PhDr. Vít Erban, Ph.D.
Katedra filosofie a religionistiky TF JU
v Českých Budějovicích
5.5. 2017

